

[Johannes Hansen.]

Spørgsmaal. Jeg har enkelte Gange hørt, at det, ikke mindst af Formanden for Statens Jordlovsudvalg, er blevet sagt: Ja, det Spørgsmaal er i Virkeligheden afgjort, og saa har man altid nævnt Tilfælde, hvor der til en Ejendom er tilkøbt en Tillægsparcel. En saadan Ejendom har man kunnet sælge, uden at der fra Landbrugsministeriets Side har været lagt Hindringer i Vejen derfor. Men det er ikke det, der er Tale om, men derimod, om man, naar det drejer sig om et nyoprettet Brug, naar Byggelaanet er udbetalt, uden at spørge nogen derom, kan sælge det, til hvem man vil, uanset hvorledes vedkommendes økonomiske Stilling er.

Saa er der et Spørgsmaal til, som jeg gerne vil bede den højtærede Minister besvare.

Forleden under anden Behandling af dette Forslag berørte et andet æret Medlem den Stilling, den højtærede Landbrugsminister har taget med Hensyn til Forslaget om Ansættelse af to Næstformænd, og vi hørte Formanden for Statens Jordlovsudvalg, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, staa her paa Talerstolen og sige, at han havde ikke nogen Sinde ønsket nogen Næstformand ved Siden af sig, og han havde ikke Indtryk af — hvilket jeg for Resten heller ikke har —, at han ikke havde kunnet overkomme Arbejdet. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, hvad der har foranlediget den højtærede Minister til at stille et saadant Forslag om, at der skulde ansættes yderligere to Næstformænd. Der er jo som Begrundelse derfor netop brugt den Vending, at det var, fordi Formanden for Statens Jordlovsudvalg havde for meget Arbejde, at man stillede dette Forslag, og i Bemærkningerne staa der yderligere: ogsaa for en Del af det Ansvar, han har. Det kan ikke nægtes, at der synes at være en Divergens mellem den Stilling, Formanden for Statens Jordlovsudvalg, og den Stilling, den højtærede Minister indtager, og det vilde være rart, om den højtærede Landbrugsminister her i Dag, før Lovforslaget bliver endeligt vedtaget, vil give Tingets Medlemmer Besked om, hvem det er, der har ønsket disse Næstformænd, da Forslaget herom jo efter Formandens Udsagn ikke er kommet fra ham. Det er ikke ham, der har følt sig trykket af det meget Arbejde. Der maa jo saa være andre, der har Interesse i det Spørgsmaal, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister er villig til at give Tingets Medlemmer Besked derom.

I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Ulrich: Under den Debat, som fandt Sted ved dette Lovforslags anden Behandling, gav den højtærede Landbrugsminister mig Ret i, at de Brug, der i Øjeblikket oprettes ved Statens Foranstaltning gennem denne Lovgivning, kostede langt over, hvad der kunde forrentes paa saadanne Ejendomme. Men Ministeren mener, at det er fuldt ud forsvarligt at oprette flere og flere af disse Brug, til Trods for at han altsaa selv har den Opfattelse, at det er fuldkommen udelukket, at disse Landbrug i Fremtiden kan forrente den Værdi, som de altsaa staa Staten i. Jeg maa sige, at det i Virkeligheden forfærdier mig og sikkert mange med mig, at en fungerende Minister, til Trods for at han har denne Opfattelse, kan anbefale, at Staten vedblivende skal yde flere og flere Millioner til et saadant Formaal. Den højtærede Minister maa jo sikkert være vidende om, at disse Ejendomme koster ca. 20 à 30 pCt. mere at etablere, end de bliver ansat til i Ejendomsskyldværdi. Og naar det er Tilfældet, forekommer det mig at være en ganske overordentlig letsindig Omgang med Statens Midler vedblivende at ofre Millioner paa dette Omraade. Jeg hørte jo nok, at den højtærede Landbrugsminister vilde paastaa, at Prisen paa de Ejendomme, der blev købt af private, laa højere oppe over Forrentningsværdien end Startudgiften for de Brug, der blev oprettet af Staten, men jeg tror, den højtærede Minister mener forkert, idet det efter min Mening absolut er de Brug, som Staten opretter, der er de dyreste.

Hvorledes det skal være muligt at faa Handelsværdien ned i Nærheden af Forrentningsværdien, naar Staten stadig væk køber Jord og udstykker den i Smaabrug, hvis Pris ligger 20—30 pCt. over Ejendomsskyldværdien og langt over den Forrentningsværdi, som vedkommende Ejendom har i Øjeblikket — det maa jeg sige, det forstaaer jeg ikke. Jeg maa tværtimod mene, at Staten ved fortsat at gaa til Udstykning af mindre Brug og etablere dem til saa høj en Pris, som Tilfældet er i Øjeblikket, absolut er medskyldig i, at der stadig væk er et Misforhold mellem Ejendomsværdien og Forrentningsværdien. Den højtærede Regering har et ganske overordentlig stort Ansvar for dette Forhold; hele den Akkord- og Henstandslovgivning, som er blevet gennemført i disse Aar, er i Virkeligheden i allerhøjeste Grad Skyld i, at Priserne paa Landejendomme ikke retter sig efter den Værdi, som Ejendommene har i Henhold til deres Forrentningsevne, og saa længe Staten bliver ved at poussere